

Anyakönyvi szám 27

**ELEMI
NÉPISKOLAI BIZONYÍTVÁNY**

Simai Györgyke

(születési helye: Budapest születési éve, hónapja és napja: 1915. aug. 3. vallása: ev.) a Budapest székesfővárosi
IV. kerületi Szudimsky utcai elemi népiskola
negyedik osztályát az 19 24-25. iskolaévben a következő eredménnyel végezte:

Magasletele	<i>jelcsétes</i>	Számítan és mértan	<i>kitűnő</i>
Szorgalma	<i>jelcsétes</i>	Földrajz	<i>kitűnő</i>
Hit- és erkölcsi	<i>jeles</i>	Természettan, gazdaságtan és háztartástan	<i>kitűnő</i>
Beszéd- és értelemgyakorlatok	<i>kitűnő</i>	Rajzolás	<i>kitűnő</i>
Olvadás és olvasmánytárgyalás	<i>kitűnő</i>	Éneklés	<i>jeles</i>
Írás	<i>kitűnő</i>	Kézimunka	<i>kitűnő</i>
Fogalmazás	<i>kitűnő</i>	Testgyakorlás	<i>kitűnő</i>
Helyesírás és nyelvi magyarázat	<i>kitűnő</i>	Írásbeli dolgozatok külső alakja	<i>rendes</i>

C80

Beoltatásának éve: 1916. Mulasztott igazolt félnapok: 15
Újraoltatásának éve: 1916. nem igazolt félnapok: 0

Budapest, 193 5. június hó 14. napján

Cserlovics igazgató

Pestalió Vilmos osztályfőnök

Kézp. nyomt. VII/A cs. 7. sz. Budapest székesfővárosi háztartásé 1933 — 4874

Ez az 1934/35. évi népiskolai bizonyítványom, amelyet a Dembinszky utcai elemi iskolában kaptam. A családukban szép és komoly tradíció volt a tanulásban való maximális teljesítmény, amit akkor én valahogy nemigen éreztem át. Az elemiben én is rendkívül jól tanultam. Bekerültem a zsidó gimnáziumba, ahol a tanárok nagy része a nővéremet is tanította, és állandóan emlegették, hogy bezzeg a nővérem. Az első és a második gimnáziumi osztályt még jól elvégeztem, de aztán kezdődött a latin, az algebra és a matematika, és én ott elvesztettem minden érdeklődésemet.

Most, utólag vagy mentségemre legyen mondva, azt is éreztem, hogy unatkozom, de hát a többiek nem unatkoztak. Soha nem csináltam házi feladatot, hanem ott, az iskolában másokról másoltam le. 12-13 éves koromra más iránt érdeklődtem, a könyvek és az emberek iránt, a magyar irodalom volt az egyetlen, amiből teljesen jó voltam. Sőt, írtam olyan dolgokat, hogy nem is nagyon gondolták, hogy én írtam. Valószínűleg azért, mert a többi tantárgyból olyan komoly lemaradásaim voltak. Kegyelemből engedtek át -- már nem is tudom, hányadikban -- latinból. Később úgy értékeltem ezt a korszakomat, hogy talán nem voltak olyan tanárok, akik fel tudták volna kelteni az érdeklődésemet. Matematikából igen korán elvesztettem a fonalat, és a lustaságom miatt sohasem találtam meg. 16 éves koromban abbahagytam a gimnáziumot. A bátyáim azt mondták, ha nem tanulsz, akkor valamit csinálni kell. Lehet, hogy talán türelmesebbek lettek volna velem egy másik történelmi korban, ha nem 1925-ben születtem volna, és ha nem 1942-t írtunk volna. A bátyám cége révén egy textilgépipari szakiskolába kerültem. Aztán egy selyemharisnya gyárba kerültem, egy speciális körkötőgép mellett dolgoztam, amit -- azt hiszem -- ma is tudnék használni. Ez akkoriban egy kifejezetten elit, nagyon jól fizetett szakma volt.